

CHƯƠNG XXXIV: SỞ BẢO MẬT

Harry quẩn chặt tay vô bờm của một con Thestral gần nhất, đặt chân lên gốc cây bên cạnh và trườn một cách vụng về trên cái lưng êm mượt của con ngựa. Con Thestral không phản đối, nhưng vặn đầu vòng quanh, những cái răng nanh trần trụi, và tiếp tục liếm cái áo choàng của Harry trong sự hứng thú.

Harry tìm ra cách đặt đầu gối vào mấu nối của đôi cánh cho chắc chắn hơn, rồi nhìn những người khác ở xung quanh. Neville đã cố gắng để nhấc thân mình lên lưng con Thestral tiếp theo và bây giờ đang thử cố gắng đu cái chân ngắn ngủn qua tấm lưng của con vật ấy. Luna đã sẵn sàng ở vị trí, cô bé đang ngồi trên một bên của yên ngựa, chỉnh lại vạt áo choàng cứ như thể là từng làm việc này hàng ngày vậy. Ron, Hermione và Ginny, tuy thế, vẫn đang đứng bất động tại chỗ, miệng há ngoác và mắt nhìn chăm chăm.

“Gì vậy?” Harry hỏi.

“Bọn mình làm thế nào để lên được?” Ron nói yếu ớt. “Khi nào thì bọn mình mới nhìn thấy những vật này?”

“Ồ, dễ ấy mà,” Luna nói, sốt sắng trượt khỏi con Thestral và tiến đến bên nó, Hermione và Ginny. “Lại đây...”

Cô bé kéo ba đứa lại gần những con Thestral còn lại đang đứng vòng quanh và từng con đều muốn giúp họ lên trên lưng chúng. Cả ba trông vô cùng lo lắng khi cô bé quẩn tay tụi nó vào những cái bờm ngựa và dặn tụi nó nắm thật chắc trước khi quay trở lại với con ngựa mình.

“Thật muốn phát điên,” Ron lẩm bẩm khi rón rén di bàn tay kia của cậu lên xuống cái cổ của con ngựa. “Điên lên được... nếu mà mình có thể nhìn thấy nó...”

“Cậu sẽ ước giá như chúng vô hình,” Harry ảm đạm nói. “Vậy, chúng ta đều sẵn sàng cả rồi chứ?”

Tất cả gật đầu và nó nhìn thấy 5 đôi chân ghì chặt phía dưới lớp áo choàng.

“Được rồi...”

Nó nhìn xuống phía sau cái đầu đen nhoáng bóng của con Thestral và nuốt nước bọt.

“Bộ Pháp Thuật, lối vào của những vị khách, London, sau đó, “ nó do dự. “Ờ...nếu các bạn biết...nơi nào để đi...”

Con Thestral của Harry đứng im trong một thoáng; sau đó, với một cú lướt nhanh suýt nữa làm nó ngã văng ra khỏi yên, con ngựa duỗi thẳng hai cái cánh ở cả hai bên thân, chậm chạp thu mình lấy đà, rồi bay vọt lên phía trước một cách nhanh lẹ và dốc thẳng đến nỗi Harry phải siết thật chặt tay và đầu gối để tránh bị trượt về phía sau và rơi khỏi cái móng xương xẩu của con ngựa. Nó nhắm mắt và ép mặt xuống cái bờm mượt như lụa của con vật, cả hai vọt qua những ngọn cây cao nhất và bay lên bầu trời hoàng hôn đỏ như máu.

Harry không nghĩ rằng nó đã từng di chuyển nhanh như thế bao giờ; con Thestral phi nhanh như chớp qua lâu đài, đôi cánh rộng của nó gần như không đập; không khí mát lạnh vỗ vào mặt Harry; mắt nheo lại vì luồng gió mạnh, nó nhìn quanh và thấy năm người bạn đang bay dọc ngay sau mình, mỗi người đều cúi thấp hết mức có thể xuống cổ lữ Thestral, cố gắng tránh cho mình không bị trượt ra.

Tụi nó đã ra khỏi Hogwarts, đã vượt qua Hogsmeade; Harry có thể nhìn thấy những ngọn núi và những nương đồi ngay phía dưới. Khi ánh sáng ban ngày đã gần tắt, Harry nhìn thấy những chùm sáng nhỏ lúc đoàn người ngựa vượt qua thêm vài ngôi làng, sau đó là một con đường quanh co, nơi có một chiếc xe đơn độc đang vội vã tìm đường về nhà xuyên qua những ngọn đồi...

“Thế này thật kỳ quái!” Harry nghe rõ tiếng hét của Ron đâu đó phía sau, và nó bắt đầu tưởng tượng xem cái cảm giác khi bay với vận tốc này ở độ cao này bằng một phương tiện hoàn toàn vô hình thì sẽ như thế nào.

Hoàng hôn đã tắt: bầu trời chuyển màu tím sáng mờ với vô số những ngôi sao nhỏ màu bạc, và chẳng bao lâu thì chỉ còn những ánh đèn của thị trấn dân Muggle còn sáng, nhắc cho tụi nó biết tụi nó đang ở độ cao bao nhiêu so với mặt đất, hay là tụi nó đang đi nhanh khủng khiếp như thế nào. Cánh tay Harry đang ôm chặt vòng quanh cổ con ngựa, nó thậm chí còn muốn con vật đi nhanh hơn. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua kể từ khi nó nhìn thấy chú Sirius ngã xuống nền nhà của Sở Cơ Mật? Chú Sirius còn có thể kháng cự lại Voldemort bao lâu nữa? Tất cả những gì Harry có thể biết chắc là cha đỡ đầu của nó chưa làm theo những điều Voldemort muốn, và cũng chưa chết, bởi vì nếu không nó đã phải cảm thấy được sự hân hoan hoặc cơn giận dữ thịnh nộ của Voldemort tràn ngập khắp cơ thể, làm cho vết sẹo thiêu đốt đau đớn như chính cái đêm ông Weasley bị tấn công.

Tụi nó bay xuyên qua màn đêm dày đặc, Harry có thể cảm thấy mặt nó cứng lại và lạnh giá, chân nó tê cóng vì đã kẹp sườn con Thestral quá chặt, nhưng nó không dám dịch chuyển vị trí vì sợ rằng sẽ bị trượt... tại nó ù đặc vì luồng gió mạnh dữ dội giờ đã tràn đầy màng nhĩ, miệng nó khô khốc và gần như đóng băng bởi gió đêm lạnh buốt. Nó hoàn toàn mất cảm giác về việc tụi nó đã đi xa như thế nào; tất cả niềm tin của nó đều đặt cả ở con mãnh thú bên dưới, giờ vẫn đang lao nhanh như chớp xuyên màn đêm một cách có chủ đích, công khai vỗ cánh khi tăng tốc độ tiến về phía trước.

Nhưng nếu mà tụi nó đã quá chậm...

Chú ấy vẫn còn sống, chú ấy vẫn đang chiến đấu, mình cảm nhận được điều ấy...

Nếu Voldemort định rằng chú Sirius sẽ không thể bị khuất phục...

Mình sẽ biết...

Dạ dày Harry nảy lên một cái, đầu của lữ Thestral bỗng nhiên chúi về phía mặt đất và nó thực sự trượt một vài inch về phía trước dọc theo cái cổ của con vật. Cuối cùng thì tụi nó cũng đã hạ xuống... Nghĩ rằng mình vừa nghe thấy một tiếng kêu thét từ phía sau lưng, nó vận người vòng quanh một cách liêu lĩnh, nhưng không thể nhìn thấy bất cứ một dấu hiệu nào chứng tỏ ai đó đang bị rơi. Có thể cả đám cũng vừa gặp một cú sốc do dịch chuyển phương hướng, như nó vậy.

Ron hạ xuống cách Harry một khoảng ngắn và ngay lập tức ngã đổ khỏi con Thestral và văng xuống vỉa hè.

"Sẽ không bao giờ như thế này nữa," Ron nói, chân vùng vẫy. Làm như thế là đang sai bước xa khỏi con Thestral, nhưng, do không thể nhìn thấy nó, nên nó đụng phải phần thân sau của con vật và suýt nữa thì lại ngã. "Không bao giờ, không thêm một lần nào như thế này nữa... thế này là tồi tệ nhất rồi..."

Hermione và Ginny đáp xuống phía hai bên của Harry, cả hai trượt khỏi con ngựa của tụi nó có phần duyên dáng hơn Ron, mặc dù vậy cũng có cùng một cách bộc lộ niềm thư giãn khi được chạm lại vào mặt đất vững chắc; Neville nhảy xuống, run lấy bầy còn Luna xuống ngựa một cách êm thấm.

"Chúng ta đi đâu tiếp đây?" cô bé hỏi Harry, giọng nói lịch sự nhưng mang một niềm hứng khởi, như thể đây là một chuyến du lịch cả ngày thú vị vậy.

"Ở ngay đây," nó nói, vỗ nhẹ để cảm ơn con Thestral của mình, rồi nó nhanh chóng dẫn đường tới một cái chốt điện thoại đã bị đập vỡ và mở cửa. "Nào!", nó thúc giục những người còn lại, khi thấy tụi nhỏ đang có vẻ lưỡng lự.

Ron và Ginny ngoan ngoãn tiến tới. Hermione, Neville và Luna chen vào sau; Harry liếc nhanh đám Thestral, bây giờ đang chăm chú tìm kiếm thức ăn đã thối rữa trong thùng, rồi ép bản thân chui vào trong chốt điện thoại sau Luna.

"Dù cho ai đang ở gần ống nghe nhất, hãy quay số 62442!" nó nói.

Ron làm việc này, cánh tay nó cong xuống một cách kì quái để với tới nút ấn; khi nó trở lại vị trí thì một giọng phụ nữ điềm tĩnh cất lên từ trong hộp.

"Chào mừng đến với Bộ Pháp Thuật. Xin vui lòng nói rõ tên, và nơi làm việc."

"Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger," Harry nói nhanh, "Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood... Chúng tôi ở đây để cứu một người, nếu như Bộ không thể làm việc đó trước!"

"Cám ơn," giọng người phụ nữ vang lên điềm tĩnh. "Khách viếng thăm, vui lòng nhận lấy huy hiệu và gắn chúng ở phía trước áo choàng của mình."

Một tá huy hiệu trượt ra khỏi đường trượt bằng kim loại và được truyền tới tay Harry qua đầu Ginny; nó liếc nhìn cái trên cùng, Harry Potter, phái đoàn cứu hộ.

"Khách tới Bộ Pháp Thuật, các bạn được yêu cầu phải chịu một cuộc khám xét và phải giới thiệu về cây đũa thần để đăng kí ở bàn bảo vệ, đặt ở sâu trong cùng Cổng ra vào."

"Tốt!" Harry nói to, khi vết thẹo của nó lại bắt đầu đau dữ dội. "Bây giờ chúng tôi di chuyển được chưa?"

Sàn của chốt điện thoại rung mình và phần vỉa hè vươn lên vượt qua cả tấm kính cửa sổ; những con Thestral đang tìm bới thức ăn bắt đầu trượt ra khỏi tầm mắt; bóng đen bao trùm phía trên đầu tụi nó và cùng với tiếng nghiêng rít kèn kẹt, cả bọn xuống chìm tới độ sâu của Bộ Pháp Thuật.

Một tia sáng vàng nhạt từ khe nứt chạm tới chân tủ nhỏ và mở rộng ra, vươn tới bao trùm thân thể bọn nó. Harry cong đầu gối và cầm chặt đĩa thần như để sẵn sàng đối phó với một tình trạng éo le khi nó chăm chú nhìn qua lớp kính để xem liệu có ai đang chờ đợi tại nó Cổng ra vào, nhưng ở đó có vẻ hoàn toàn không có ai. Ánh sáng mờ mịt hơn so với lúc ban ngày, không có một đốm lửa nào dưới kệ lò sưởi được gắn vào tường, nhưng cùng lúc khi cái thang máy êm ái trượt vào một trạm nghỉ thì nó nhìn thấy những biểu tượng bằng vàng vẫn đang uốn lượn ngoằn ngoèo trên trần nhà màu xanh thẫm.

“Bộ Pháp Thuật chúc bạn một buổi tối tốt lành,” giọng người phụ nữ nói.

Cánh cửa của buồng điện thoại đột nhiên bật tung làm Harry ngã văng ra, theo sát phía sau là Neville và Luna. Âm thanh duy nhất trong Cổng ra vào là tiếng nước tuôn chảy đều đặn từ cái vòi phun bằng vàng, nơi mà nước phun thành tia từ những cái đĩa thần của cả phù thủy thiện và ác, từ đầu nhọn của những chiếc cung tên thuộc đám người ngựa, từ chóp mũi của đám yêu tinh và những cái tai của lũ gia tinh thì tiếp tục phun nước vào bể nước bao quanh.

“Tiếp đi,” Harry nói nhỏ và cả sáu người bọn họ chạy vụt xuống sảnh chính, Harry dẫn đầu, vượt qua vòi phun nước và tiến tới cái bàn vị trí nơi vị phù thủy gác cửa, người đã cầm đĩa thần của nó, từng ngời, và bây giờ đang bị bỏ trống.

Harry cảm thấy rằng việc có một người bảo vệ ở chỗ này là bắt buộc, và chắc chắn sự vắng mặt của họ là một điềm báo, và cảm giác của nó về điềm báo trước càng tăng lên khi tủ nó vượt qua cánh cổng vàng đến chỗ thang máy. Nó ấn nút “xuống” gần nhất và một cái thang máy gần như ngay lập tức đập vào mắt nó, tấm lưới sắt trượt ra với một thứ tiếng kêu loảng xoảng ồn ào và vang vọng khi tủ nó lao mạnh vào trong. Harry nhấn vô nút số 9; tấm lưới sắt đóng lại cái rầm và thang máy bắt đầu hạ thấp, nhanh chóng và kêu chói tai. Harry đã không nhận ra cái thang máy ồn ào cỡ nào khi nó đến đây với ông Weasley; và nó chắc chắn rằng tiếng ầm có thể báo động tới từng người bảo vệ trong cái toà nhà này, song khi thang máy ngừng lại, giọng phụ nữ điềm tĩnh lại vang vọng “Sở Cơ Mật”, và tấm lưới sắt trượt mở. Cả bọn bước vào một hành lang. Không có cái gì đang chuyển động ở đó, ngoài những ngọn đuốc gần nhất, sáng lập loè khi luồng gió từ thang máy tạt tới.

Harry quay thẳng về phía cánh cửa đen láng. Sau hàng tháng trời mơ về nó, cuối cùng Harry cũng đã ở đây.

“Đi thôi,” nó nói thầm, và dẫn đường tiến xuống hành lang, Luna ở ngay đằng sau, nhìn chăm chú xung quanh, miệng hé mở.

“Được rồi, nghe này,” Harry dừng lại trong phạm vi 6 feet gần cánh cửa và nói. “Có thể...có thể một vài người nên ở lại để... như là để canh gác ấy, và-”

“Và bọn mình làm thế nào để báo cho cậu biết nếu có một cái gì đó đang tới?” Ginny nhướn lông mày. “Cậu có thể ở cách xa tới cả dặm.”

“Bọn mình sẽ đi cùng cậu, Harry,” Neville nói.

“Vậy thì tiếp tục đi thôi,” Ron nói dứt khoát.

Harry vẫn không muốn để tất cả mọi người theo mình, nhưng có vẻ như nó chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Nó quay lại đối diện với cái cửa và tiến về phía trước...giống như trong những giấc mơ, cửa bật mở và nó bước qua ngưỡng cửa, những người khác bám theo ngay sát gót chân.

Họ đang đứng trong một căn phòng rộng, và tròn. Mọi thứ ở đây đều màu đen kể cả trần và sàn nhà; những cái cửa màu đen không có tay nắm giống hệt nhau, không rõ ràng được gắn vào từng khoảng cách xung quanh bức tường đen, ở giữa là những cây nến với ngọn lửa màu xanh biển; ánh sáng mờ mờ lung linh của chúng được phản chiếu trên nền lát đá cẩm thạch trông như là có một dòng nước bí mật đang ở ngay dưới chân.

“Ai đó hãy đóng cửa lại,” Harry thì thầm.

Và nó thấy hồi hận ngay khi Neville thực hiện yêu cầu. Không có ánh đuốc từ hành lang, nơi này trở nên tối tới mức trong một lúc, thứ duy nhất tui nó nhìn thấy là chùm ánh sáng màu xanh run rẩy trên tường và hình ảnh phản chiếu đầy ma quái của cả bọn trên sàn.

Trong những giấc mơ, Harry luôn luôn đi bộ một cách có chủ đích dọc căn phòng này và tiến ngay lập tức đến cánh cửa đối diện lối vào và bước tới. Nhưng ở đây có tới khoảng một tá cánh cửa. Ngay khi nó đang chăm chú nhìn thẳng tới những cánh cửa đối diện mình, cố gắng quyết định xem đâu mới là cái đúng, thì có một tiếng âm âm khùng khiếp vang lên và những cây nến bắt đầu di chuyển về một phía. Bức tường tròn đang quay.

Hermione níu chặt cánh tay Harry như thể cô bé sợ rằng cả sàn nhà cũng có thể chuyển động, nhưng nó đã không hề. Trong một vài giây, ngọn lửa màu xanh ở quanh họ sáng mập mờ giống với những hàng đèn neon khi bức tường tăng tốc độ quay; sau đó, cũng bất thành linh như lúc bắt đầu, tiếng âm âm dừng lại và mọi thứ lại đứng yên như cũ.

Mắt của Harry bị thiêu đốt bởi những đường sọc màu xanh; nhưng đó là tất cả những gì nó có thể nhìn thấy.

“Việc đó để làm gì vậy?” Ron thì thầm đầy hoảng sợ.

“Em nghĩ đó là để chúng ta không thể biết được chúng ta đã đi vào qua cánh cửa nào,” Ginny nói bằng một giọng im lặng.

Harry ngay lập tức nhận ra cô bé nói đúng: việc xác định được cửa ra lúc này cũng như xác định vị trí của một con kiến trên sàn nhà đen huyền; và cánh cửa tui nó cần phải bước qua có thể là bất cứ cái nào trong mười hai cái đang bao quanh.

“Vậy chúng ta sẽ ra bằng cách nào?” Neville nói bằng giọng lo lắng.

“Đó không phải là vấn đề bây giờ,” Harry mạnh mẽ nói, chớp mắt cố xoá những đường thẳng màu xanh khỏi tầm nhìn, và giữ cây đũa thần chặt hơn bao giờ hết, “chúng ta sẽ không cần phải ra ngoài cho tới khi tìm được chú Sirius –”

“Mặc dù vậy, đừng có đi gọi chú ấy đấy!” Hermione khẩn nài; nhưng Harry cũng chẳng cần đến lời khuyên của cô bé, bản năng của nó ép nó phải giữ cho càng yên lặng càng tốt.

“Bây giờ thì chúng ta đi đâu, Harry?” Ron hỏi.

“Mình không...” Harry bắt đầu. Nó nuốt nước bọt. “Trong những giấc mơ mình đi qua cánh cửa tới cuối hành lang và vào một cái phòng tối – chính là cái này đây- và sau đó mình đi qua một cái cửa khác và vào một căn phòng, một căn phòng rất... rực rỡ. Chúng ta nên thử một vài cánh cửa xem sao,” nó nói vội, “Mình sẽ nhận ra con đường đúng khi mình nhìn thấy nó. Đi nào”

Nó tiến thẳng tới cánh cửa bây giờ đang ở đối diện mình, những người còn lại theo sát phía sau, đặt tay trái lên cái bề mặt mát lạnh đang phát sáng của cánh cửa, giờ đã sẵn sàng tấn công ngay khi cửa bật mở, nó đẩy mạnh.

Cánh cửa bật mở dễ dàng.

Với sự tối tăm của căn phòng đầu tiên, những chiếc đèn treo thấp bằng dây xích vàng từ trên trần ở đây tạo nên ấn tượng rằng căn phòng dài hình tam giác này sáng hơn nhiều, mặc dù không hề có thứ ánh sáng lung linh, lộng lẫy và tráng lệ như Harry đã thấy trong mơ. Nơi này hoàn toàn trống rỗng trừ một vài bộ bàn ghế và, một cái bể kính khổng lồ đựng một thứ chất lỏng màu xanh bí hiểm được đặt ở ngay chính giữa phòng, cái bể đủ lớn cho tất cả bọn nó bơi ở trong, một số vật thể màu trắng long lanh như hạt ngọc trai đang trôi dạt vật vờ trong đó.

“Những thứ đó là cái gì vậy?” Ron thì thầm.

“Không biết,” Harry nói.

“Chúng có phải là cá không vậy?” Ginny thở hổn hển.

“Aquavirius Maggots (Giòi nước) !” Luna nói rất hứng thú. “Bố em bảo rằng Bộ đang gây giống –”

“Không,” Hermione nói. Giọng cô bé có vẻ rất lạ. Cô tiến tới gần hơn để nhìn vào phía trong bể. “Chúng là những bộ não đấy.”

“Những bộ não?”

“Đúng vậy... mình tự hỏi là họ sẽ làm gì với chúng?”

Harry nhập bọn với cô và tiến tới gần bể nước. Khi nó đứng gần như thế này, nó không thể nhầm được. Sáng le lói một cách kì quái, những vật thể lạ trôi ra trôi vào tầm mắt trong thứ chất lỏng màu xanh, nhìn giống như đồng cải bông bầy nhầy.

“Ra khỏi đây thôi,” Harry nói. “Cái này không đúng, chúng ta cần phải thử cái khác.”

“Ở đây còn có những cái cửa khác này,” Ron chỉ xung quanh tường. Tim của Harry như ngừng đập; căn phòng này lớn dữ vậy ?

“Trong những giấc mơ mình đi qua một căn phòng tối và tiến vào một căn phòng thứ hai,” nó nói. “Mình nghĩ chúng ta nên quay lại và thử lại từ đó.”

Họ vội vàng quay trở lại căn phòng tối hình tròn; hình ảnh ma quái của những bộ não bây giờ đang bơi ngay trước mắt Harry thay vì ánh lửa xanh của những ngọn nến.

“Đợi đã!” Hermione thành linh nói khi Luna ở phía sau đang chuẩn bị đóng cửa căn phòng chứa những bộ não. “Flagrate!”

Cô vẩy đũa thần trong không khí và một chữ “X” bốc cháy hiện lên trên cánh cửa. Ngay khi cánh cửa đóng lại thì một tiếng ầm lớn vang lên, và bức tường lại một lần nữa quay tròn nhanh đến chóng mặt, nhưng bây giờ có một vệt mờ màu đỏ vàng rất lớn xen giữa vệt xanh và, khi mọi thứ trở về yên tĩnh, dấu chéo vẫn bốc cháy, chỉ rõ cánh cửa mà tụi nó đã đi qua.

“Ý hay đó,” Harry nói. “Rồi, bây giờ chúng ta sẽ thử cánh này...”

Nó lại sải bước thẳng đến cánh cửa đối diện và đẩy mở cửa, đũa thần vẫn giơ cao và những người khác ngay sát gót.

Căn phòng này rộng hơn cái trước, mờ mịt hơn và hình tam giác chứ không phải hình tròn, hõm ở chính giữa, tạo thành một cái hầm bằng đá sâu khoảng 20 feet. Tụi nó đang đứng trên tầng cao nhất của một dãy tựa như một hàng ghế đá chạy quanh căn phòng và có bậc chạy dốc xuống như một giảng đường, hoặc căn phòng xử án mà Harry đã từng bị xét xử bởi Hội đồng Wizengamot. Tuy thế, thay vì một cái ghế có xích, lại là một cái bục bằng đá đắp nổi ở ngay giữa hầm, trên đặt một cái cổng tò vò bằng đá trông thật cổ quái, nứt vỡ và bỏ bục đến nỗi Harry rất lấy làm ngạc nhiên với việc nó vẫn còn đứng được. Không có bức tường bao quanh nào bao quanh làm chỗ dựa, cái cổng được treo bởi một cái rèm cửa, hoặc một cái màn, màu đen và rách tả tơi mà, mặc kệ sự tĩnh lặng tuyệt đối của bầu không khí lạnh lẽo bao bọc, vẫn đang rung rinh rất nhẹ như vừa bị ai đó chạm vào.

“Ai đó?” Harry nhảy xuống hàng ghế phía dưới. Không có tiếng trả lời, nhưng tấm màn vẫn tiếp tục rung rinh và đu đưa.

“Cẩn thận!” Hermione thầm thì.

Harry bò xuống từng hàng ghế một cho tới khi nó chạm tới phiến đá tận cùng của cái hầm trũng. Tiếng bước chân của nó dội vang khi nó chậm chậm bước tới cái bục đá. Cánh cổng nhón nhìn cao hơn nhiều từ chỗ nó đang đứng so với lúc này khi nhìn từ phía trên cao xuống. Tấm màn vẫn nhẹ nhàng đu đưa, như vừa có ai đó băng ngang qua vậy.

“Chú Sirius?” Harry lại gọi, nhưng nhỏ tiếng hơn vì bây giờ nó đã ở gần nơi đó.

Nó có một cảm xúc lạ lùng nhất là có ai đó đang đứng ngay sau tấm màn, ở phía bên kia cánh cổng. Nắm đũa thần thật chắc, nó len quanh cái bục, nhưng không có ai ở đó cả; tất cả những gì nó có thể nhìn thấy là mặt bên kia của tấm màn rách tả tơi.

“Đi thôi,” Hermione gọi từ lưng chừng những bậc phía trên. “Cái này không đúng đâu Harry, thôi nào, đi thôi.”

Giọng cô nghe sợ hãi, sợ hơn cả lúc ở trong phòng chứa những bộ não đang bơi, tuy vậy Harry nghĩ rằng cánh cổng có một cái gì đó như là một vẻ đẹp, mặc dù nó đã cũ. Tấm màn gọn sóng lăn tăn như thúc giục nó; làm cho nó cảm thấy có một thôi thúc rất mạnh mẽ rằng mình cần phải trèo lên bục và đi qua cổng.

“Harry, đi thôi, OK?” Hermione càng nói mạnh mẽ hơn.

“OK,” nó nói, nhưng vẫn không di chuyển. Nó vừa nghe thấy một cái gì đó. Có tiếng thềm thì yếu ớt, hay là tiếng lẩm bẩm phát ra từ phía bên kia của tấm màn.

“Bạn đang nói gì?” nó nói, rất to, tới mức từng lời vang vọng khắp xung quanh hàng ghế đá.

“Không ai đang nói gì cả, Harry!” Hermione nói, bây giờ cô đang tiến tới gần nó.

“Ai đó đang thềm thì phía sau đó,” nó tiến ra khỏi tầm với của cô và tiếp tục cau mày nhìn tấm màn. “Có phải là cậu không, Ron?”

“Tớ ở đây,” Ron xuất hiện bên cánh cổng.

“Có ai khác nghe được chúng không?” Harry gắng hỏi, vì tiếng thì thào và lẩm bẩm đang to dần, mặc dù không hề có chủ ý, nó thấy mình đã đặt chân lên bục.

“Em cũng có thể nghe được,” Luna hỗn hển, nhập bọn với họ ở bên cánh cổng và chăm chú nhìn vào tấm màn đang đu đưa. “Có người ở trong đó!”

“Nói “ở trong” là em có ý gì vậy?” Hermione nhảy xuống bậc cuối cùng, gắng hỏi, và nghe có vẻ giận dữ hơn nhiều so với lúc trước, “không có ai ở trong này cả, nó chỉ là một cánh cổng, không có phòng nào cho bất cứ ai có thể ở trong cả. Harry, dừng lại đi, ra khỏi chỗ đó...”

Cô nắm lấy tay Harry và kéo, nhưng nó kháng cự.

“Harry, chúng ta ở đây là vì chú Sirius!” cô nói, giọng căng thẳng.

“Sirius,” Harry nhắc lại, vẫn chăm chú nhìn như bị thôi miên vào tấm màn vẫn đang tiếp tục lay động. “Yeah...”

Một cái gì đó cuối cùng cũng trượt về đúng vị trí trong não nó; Sirius, bị bắt giữ, bị trói lại và giày vò, vậy mà nó lại đang nhìn chăm chăm vào cánh cổng này...

Nó lùi một vài bước khỏi bục và rời mắt khỏi tấm màn.

“Đi thôi,” nó nói.

“Đó là điều mình vẫn đang cố làm...rồi, vậy thì đi nào!”, Hermione nói, và cô dẫn đường đi về vòng quanh cái bục. ở phía bên kia, Ginny và Neville, rõ ràng là do bị mê hoặc, đang chăm chú nhìn vào tấm màn. Không nói lời nào, Hermione túm lấy cánh tay Ginny,

Ron nắm tay Neville, và tụi nó kiên quyết bắt chúng trở lại hàng ghế thấp nhất và trèo lên cánh cửa ra vào.

“Cậu nghĩ rằng cánh cổng đó là gì vậy ?” Harry hỏi Hermione khi họ trở lại căn phòng tối hình tròn.

“Mình không biết, nhưng bất luận nó là cái gì, thì nó cũng nguy hiểm,” cô bé nói một cách kiên quyết, lại khắc thêm một dấu chéo bốc cháy trên cửa.

Một lần nữa, bức tường lại quay và rồi lại yên tĩnh. Harry chọn bừa một cánh cửa khác, lại gần và đẩy. Nó không chuyển động.

“Có chuyện gì vậy?” Hermione nói.

“Nó...bị khoá rồi...” Harry nói, xông tới dùng cả thân mình để phá cửa, nhưng cái cửa thậm chí không nhúc nhích.

“Vậy thì, đây chính là nó rồi phải không?” Ron nói đầy hứng thú, nhập hội với Harry cùng cố gắng đẩy mở cửa. “Nhất định là nó!”

“Lùi xa ra!” Hermione thành linh xen vào. Cô chỉ đưa thần về phía mà đúng ra sẽ đặt ổ khoá trên một cánh cửa bình thường và đọc thần chú, “Alohomora!”

Chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

“Con dao của chú Sirius!” Harry nói. Nó kéo con dao ra từ trong áo choàng và trượt vào kẽ nứt giữa cánh cửa và bức tường. Những người còn lại đều đứng xem đầy hào hứng khi nó kéo cán dao từ phía trên cao xuống dưới, rồi rút dao ra và đẩy nhanh vai vào cửa. Cửa vẫn đóng cứng như thường. Tuy nhiên cũng có một điều khác, khi Harry nhìn xuống con dao, nó nhận thấy lưỡi dao đã tan chảy.

“Rồi, vậy chúng ta hãy rời khỏi căn phòng này,” Hermione quả quyết.

“Nhưng nhớ đâu đây đúng là nó thì sao?” Ron vừa nói vừa nhìn cánh cửa bằng một cảm xúc e sợ lẫn lộn với nóng nảy.

“Không thể nào, Harry có thể đi qua mọi cánh cửa trong giấc mơ của cậu ấy,” Hermione nói, cô tiếp tục đánh dấu cánh cửa này bằng một con dấu khác trong khi Harry bỏ cái cán dao từ con dao của chú Sirius, bây giờ đã hoàn toàn vô dụng, vào túi.

“Các anh chị có biết ở trong đó có thể là thứ gì không?” Luna nói hào hứng, ngay khi bức tường lại bắt đầu quay.

“Một cái gì đó quá đáng, hoàn toàn không nghi ngờ gì hết,” Hermione vừa nói vừa thở còn Neville nở một nụ cười nhẹ đầy lo lắng.

Bức tường dừng quay và Harry, với cái cảm giác tuyệt vọng ngày càng gia tăng, đẩy mở cánh cửa kế tiếp.

“Đây chính là nó.”

Nó biết điều đó ngay lập tức nhờ ánh đèn đẹp đẽ, nhảy nhót và lấp lánh như kim cương. Khi mắt Harry đã bắt đầu quen với ánh sáng chói lọi, nó nhìn thấy những chiếc đồng hồ đang chiếu ra những tia sáng yếu ớt từ mọi phía, lớn nhỏ, đứng trên những khoảng không gian giữa các tủ sách hoặc đứng trên những cái bàn sắp hàng dọc khắp chiều dài căn phòng, vì vậy một thứ tiếng tick tick bận rộn và dồn dập tràn ngập khắp căn phòng như hàng nghìn tiếng bước quân hành nhỏ xíu. Nguồn gốc phát ra thứ ánh sáng kim cương nhảy nhót ấy là từ một cái bình chuông hình tháp bằng pha lê đứng ở phía xa góc cuối phòng.

“Đường này!”

Tim Harry nhảy nhót điên cuồng bởi vì bây giờ nó biết là họ đang đi đúng đường; nó dẫn đường xuống khoảng nhỏ hẹp giữa những hàng bàn ghế, dần dần, giống như trong những

giấc mơ, để tiến tới đầu nguồn ánh sáng, cái bình chuông pha lê cao tương đương với nó được đặt đứng trên một chiếc bàn, bên trong là một luồng xoáy cuộn cuộn và lấp lánh.

“Nhìn kìa!” Ginny nói khi tụi nó tiến gần hơn, cô bé chỉ vào ngay chính vị trí tâm của cái bình chuông.

Trôi dạt theo luồng khí phía trong là một quả trứng nhỏ, lấp lánh như đá quý. Khi dâng lên trong bình, nó nứt vỡ và một con chim ruồi thoát ra, con chim được đưa lên chính đỉnh của bình, nhưng bị rớt xuống nên lông nó dơ bẩn và lại ẩm ướt, và đứng vào lúc rơi xuống đáy bình con chim một lần nữa lại bị bao quanh bởi lớp vỏ trứng.

“Đi tiếp đi!” Harry nói bất thành lời, bởi vì Ginny đã có dấu hiệu muốn dừng lại và xem sự phát triển trở lại thành chim của cái trứng.

“Anh đã lãng phí đủ thời gian bởi cái cổng cũ rách đó rồi!” cô bé phản bác, nhưng cũng theo nó đi qua cái bình chuông để tới cánh cửa duy nhất phía sau họ.

“Nó đây rồi,” Harry lại nói, và tim nó bây giờ đập mạnh tới mức nó có cảm giác rằng điều đó đang cản trở lời nói của mình, “đi xuyên qua đây...”

Nó liếc nhìn đám bạn; họ đều lôi dĩa thần ra và đột nhiên mang vẻ mặt rất nghiêm trọng và lo lắng. Nó nhìn lại về phía cánh cửa và đẩy. Cửa bật mở.

Tụi nó đã ở đó, tụi nó đã tìm thấy nơi ấy: cao như một cái nhà thờ và đầy những kệ sách như những cái tháp được lấp đầy những quả cầu thủy tinh nhỏ và bụi bặm. Hình ảnh của tụi nó chập chờn mờ mờ trong ánh sáng bắt nguồn từ nhiều ngọn nến đặt ở khoảng cách dọc các kệ sách. Giống như ở căn phòng tối hình tròn vừa nãy, ngọn lửa ở đây có màu xanh nước biển. Căn phòng vô cùng lạnh lẽo.

Harry tiến tới trước và nhìn chăm chú xuống một trong những lối đi mờ ảo giữa 2 hàng kệ sách. Nó không nghe thấy bất cứ tiếng động gì cũng như không nhìn thấy dù là một dấu hiệu nhỏ nhất của sự chuyển động.

“Cậu nói đó là hàng số 97,” Hermione thì thầm.

“Ừ,” Harry thở hổn hển, nhìn lên phía đầu hàng gần nhất. Phía dưới nhánh nến đang toả tia lửa xanh chập chờn nhô ra một số 53 bằng bạc.

“Chúng ta cần phải đi ngay, mình nghĩ vậy,” Hermione nói nhỏ, liếc nhìn về phía hàng kế tiếp. “Đó là số 54.”

“Sẵn sàng dĩa phép nha,” Harry nói khẽ.

Tụi nó rón rén tiến về phía trước, vừa liếc nhìn phía sau khi đi trên lối đi dài và hẹp của kệ sách, ở phía xa con đường gần như hoàn toàn tối. Những tấm ghi nhãn nhỏ, vàng vọt được dán phía dưới mỗi quả cầu thủy tinh trên kệ. Một vài cái có đựng một thứ chất lỏng kỳ cục rực sáng; những cái khác thì phía trong mờ và tối như những bóng đèn hàn.

Họ đi qua hàng số... 85... Harry cố lắng tai nghe để phát hiện một âm thanh dù nhỏ nhất của sự chuyển động, nhưng mà bây giờ chú Sirius có thể đang bị bịt miệng, hoặc là đang hôn mê bất tỉnh... hoặc là, một giọng nói vô thức vang lên trong đầu nó, chú ấy có thể đã chết...

“Nếu thế thì mình đã cảm nhận được rồi”, nó tự bảo bản thân, trái tim nó đang chống lại cổ họng, “Mình đã phải biết rồi...”

“97!” Hermione thầm thì.

Họ đứng thành nhóm quanh góc cuối hàng sách, nhìn chăm chăm xuống lối đi bên cạnh. Không có ai ở đó cả.

“Chú ấy ở ngay phía cuối thôi,” Harry nói, miệng nó khô rang. “Các cậu không thể nhìn thấy chính xác từ đây được.”

Và nó dẫn cả đám đi giữa những hàng cầu thủy tinh cao như tháp, một vài cái nhẹ nhàng rục sáng khi họ đi qua...

“Chú ấy phải ở quanh đây,” Harry nói thầm, tự nhủ rằng mỗi bước đi tới sẽ đem hình hài rách tả tơi của chú Sirius trên sàn nhà tắm tối vào trong tầm mắt. “Ở bất cứ đâu quanh đây...rất gần...”

“Harry?” Hermione đề nghị, nhưng nó không muốn đáp trả. Miệng nó đang rất khô.

“Ở đâu đó...trong khoảng...này” nó nói.

Tụi nó đã tới cuối hàng, chỗ này ánh nển thậm chí còn mờ mịt hơn. Không có một ai ở đây cả. Tất cả chỉ là sự im lặng mơ hồ vang vọng.

“Chú ấy có thể...” Harry thì thào bằng một giọng khàn khàn, vừa nhìn kỹ lối đi bên cạnh. “Hoặc cũng có thể...” Nó vội vã nhìn xuống lối đi phía xa bên cạnh cái đó.

“Harry?” Hermione lại nói.

“Cái gì?” Nó gầm gừ.

“Mình...mình không nghĩ là chú Sirius có ở đây.”

Không ai nói câu nào cả. Harry cũng không muốn nhìn ai trong số họ. Nó cảm thấy phát ốm. Nó không hiểu tại sao mà chú Sirius lại không ở đây. Chú ấy phải ở đây chứ. Đây là nơi mà nó, Harry, đã nhìn thấy chú.

Nó chạy lên khoảng không phía cuối hàng, nhìn xuống bọn họ. Vượt qua những gian kệ sách trống rỗng sáng lập loè nối tiếp nhau. Nó lại chạy theo một con đường khác, vượt trở lại đám bạn đang nhìn mình chăm chăm. Không có bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ chú Sirius ở quanh đây, cũng như không có dấu vết nào của một cuộc vật lộn.

“Harry?” Ron gọi.

“Cái gì?”

Nó không muốn nghe những điều Ron phải nói; không muốn nghe Ron nói rằng nó là một thằng ngu và gợi ý về việc tụi nó phải quay trở về Hogwarts, mặt nó trở nên nóng bừng và nó có cảm giác muốn lẫn trốn ở đây, trong bóng tối này một thời gian dài trước khi phải đối mặt với ánh sáng của Cổng ra vào phía trên và cái nhìn kết tội của những người còn lại...

“Cậu đã bao giờ nhìn thấy cái này chưa?” Ron nói,

“Cái gì?” Harry hỏi, nhưng lần này một cách đầy hứng thú – chắc hẳn đó phải là một dấu hiệu của sự có mặt của chú Sirius ở nơi này, một manh mối nào đó. Nó sai bước tới chỗ đám bạn trên một con đường nhỏ dọc xuống hàng số 97, nhưng chẳng tìm thấy bất cứ cái gì ngoài Ron đang chăm chú nhìn một quả cầu thủy tinh bụi bặm trên kệ.

“Cái gì đây?” Harry rầu rĩ nhắc lại.

“Nó... nó có tên cậu ở trên,” Ron nói.

Harry tiến tới gần hơn một chút. Ron đang chỉ vào một trong những quả cầu thủy tinh bé nhỏ phát sáng nhờ một thứ ánh sáng mờ ảo phía trong, mặc dù nó vô cùng bụi bặm và có vẻ như đã không được chạm tới trong vòng nhiều năm.

“Tên mình?” Harry đứng ngây ra.

Nó bước tới phía trước. Không cao như Ron, nó phải ghé cổ mới đọc được cái nhãn màu vàng được gắn chắc vào kệ sách ngay phía dưới quả cầu thủy tinh lơ lửng. Nét viết khẳng khiu chắc đã được hoàn thành trong một ngày nào đó vào khoảng 16 năm về trước, và ở phía dưới:

S.P.T to A.P.W.B.D

Chúa tể Hắc ám và (?) Harry Potter

Harry nhìn chằm chằm vào vật đó.

“Đó là cái gì vậy?” Ron hỏi, có vẻ mất can đảm. “Tại sao có tên cậu trên đó vậy?”

Nó liếc nhìn những cái nhãn khác trên cùng một kệ.

“Mình không ở đây,” nó nói, giọng lúng túng. “Không ai trong chúng ta ở đây.”

“HARRY, mình không nghĩ là cậu nên chạm vào cái đó,” Hermione nói thành lời, ngay khi nó vươn tay ra.

“Tại sao không?” nó nói. “Đó là một điều gì đó về mình, đúng không?”

“Đừng, Harry,” Neville nói ngay lập tức. Harry nhìn cậu. Khuôn mặt tròn trĩnh của Neville bây giờ đang bóng nhẫy mồ hôi. Trông cứ như là cậu không thể trì hoãn việc này thêm nữa.

“Có tên mình ở trên đó,” Harry nói.

Một chút cảm giác bất cần liều lĩnh, nó khép ngón tay xung quanh mặt cầu bụi bặm. Nó chờ đợi một cảm giác lạnh lẽo từ quả cầu, nhưng không. Thậm chí ngược lại, có vẻ như quả cầu đã nằm dưới ánh sáng cả giờ đồng hồ, hay là thứ ánh sáng ở bên trong đã sưởi ấm cho nó. Trông chờ, thậm chí hy vọng, là một điều bi kịch nào đó sẽ xảy ra, một điều gì đó thú vị sẽ làm cho cuộc hành trình dài và đầy nguy hiểm này của họ cuối cùng cũng trở nên đáng giá, Harry nâng quả cầu thủy tinh khỏi kệ và nhìn chằm chằm.

Không có bất cứ một sự kiện nào xảy ra. Những người còn lại tiến gần hơn phía xung quanh Harry, mắt cả lũ dán vào quả cầu khi nó quét đi lớp bụi bẩn đang bít kín mặt cầu.

Và sau đó, từ ngay phía sau lưng tụi nó một giọng lè nhè cất lên.

“Rất tốt, Potter. Bây giờ thì quay lại đi, chạm rãi và ngoan ngoãn thôi, và đưa cái đó cho ta.”